

«Έπιασα το αίμα...»

Του **ΠΑΝΑΓΗ ΓΑΛΙΑΤΣΑΤΟΥ**
p.galiatsatos@realnews.gr

Ο Μιχάλης Χρυσόχοϊδης εξήγησε με έναν τρόπο συγκλονιστικό και σοκαριστικό, συνάμα, γιατί εκείνος από όλους τους προκατόχους του κατάφερε να εξαρθρωθεί τη «17N»: «Αυτό που έκανα εγώ διαφορετικά ήταν πως πήγα και ακούμπησα αυτούς τους ανθρώπους και έπιασα το αίμα. Από εκείνη την ώρα και μετά κατάλαβα πως δεν υπήρχε ούτε λεπτό περιθώριο να μην τελειώσουμε αυτή την υπόθεση».

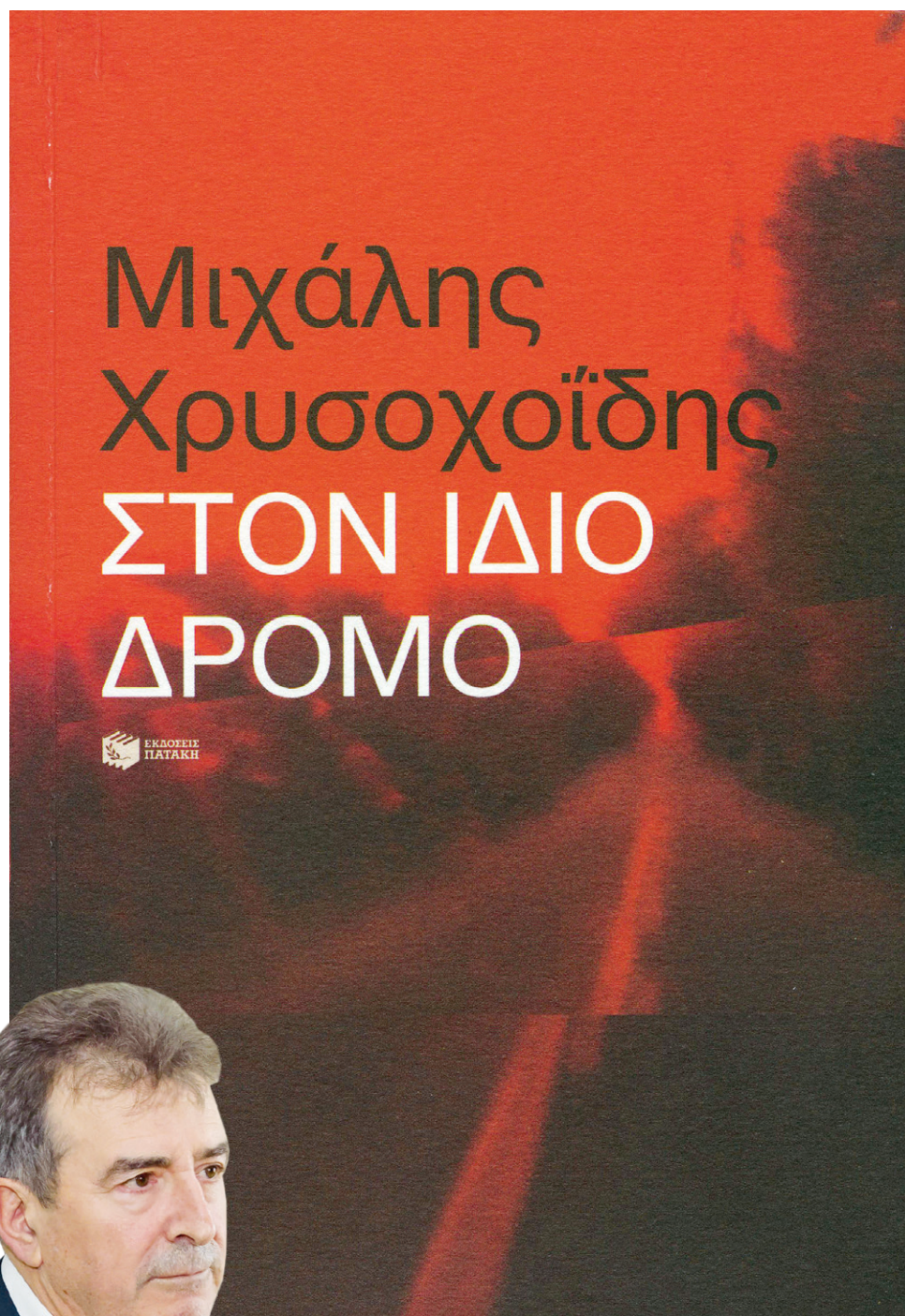
Στο εξαιρετικά καλογραμμένο βιβλίο του με τίτλο «Στον ίδιο δρόμο», των εκδόσεων Πατάκη, ο κύκλος του αίματος ανοίγει με τη δολοφονία της Βιργινίας Κωνσταντίνου, στις 27 Απριλίου του 1999. Ο Μ. Χρυσόχοϊδης ήταν μόλις δύο μήνες υπουργός. «Στις 11:30 το βράδυ εξερράγη μια ισχυρή βόμβα που είχε τοποθετηθεί σε ένα παρτέρι έξω από το κτίριο του ξενοδοχείου. Η έκρηξη διέλυσε την τζαμαρία του ισόγειου. Κατά τραγικό τρόπο, τα σπασμένα τζάμια τραυμάτισαν θανάσιμα την 39χρονη Βιργινία Κωνσταντίνου, που εργαζόταν για το συνέδριο». Η Κωνσταντίνου κατέληξε στο ασθενοφόρο, ενώ ο Χρυσόχοϊδης βρισκόταν καθ' οδόν προς το νοσοκομείο: «Ζήτησα να δω τη νεκρή γυναίκα. Το σώμα της ήταν γεμάτο θραύσματα από γυαλιά, που το είχαν ουσιαστικά διαλύσει, μια εικόνα που δεν θα ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου. Γιατί είναι διαφορετικό να διαβάζεις κάπου ή να ακούς μια είδηση για έναν νεκρό και τελείως άλλο να τον δεις εσύ ο ίδιος, να δεις με τα μάτια σου το αποτέλεσμα του άγριου εγκλήματος που έχει διαπραχθεί. Μόνο τότε καταλαβαίνεις την τραγικότητα της κατάστασης στην πραγματική της διάσταση και βιώνεις το απόλυτο σοκ».

Το δεύτερο θύμα

Η Βιργινία Κωνσταντίνου υπήρξε το δεύτερο παράπλευρο θύμα μετά τον **Θάνο Αξαρλιάν**, ήταν όμως το πρώτο θύμα τρομοκρατίας που έβλεπε ο ίδιος ο Χρυσόχοϊδης και, όπως γράφει, «η εμπειρία ήταν καθοριστική» και η στάση του στο θέμα της τρομοκρατίας άλλαξε ριζικά. «Ενιωσα οργή και αγανάκτηση, έξαλλος με την ανανδρική ενέργεια που κόστισε τη ζωή ενός ανυποψίαστου πολίτη, συνειδητοποίησα ότι είχα την υποχρέωση να βρω τους δολοφόνους, αυτούς τους θρασύδειλους που ήταν τόσο ελεεινοί, ώστε να μην τους καίγεται καρφί που σκότωσαν ένα αθώο κορίτσι».

Ο κύκλος του αίματος κλείνει 11 χρόνια αργότερα, στις 24 Ιουνίου 2010, με την τρομοκρατική επίθεση στο γραφείο του στην Κατεχάκη και τη δολοφονία του υπασπιστή του,

Οι συγκλονιστικές περιγραφές και αποκαλύψεις του Μιχάλη Χρυσόχοϊδη, όπως αποτυπώνονται στο βιβλίο του «Στον ίδιο δρόμο» που μόλις κυκλοφόρησε

“Είναι διαφορετικό να διαβάζεις κάπου ή να ακούς μια είδηση για έναν νεκρό και τελείως άλλο να τον δεις εσύ ο ίδιος, να δεις με τα μάτια σου το αποτέλεσμα του άγριου εγκλήματος που έχει διαπραχθεί. Μόνο τότε καταλαβαίνεις την τραγικότητα της κατάστασης στην πραγματική της διάσταση και βιώνεις το απόλυτο σοκ”

Γιώργου Βασιλάκη. Είναι σπαρακτική η περιγραφή του για τα δευτερόλεπτα που ακολούθησαν την έκρηξη: «Ο ίδιος κειτόταν στο πάτωμα με το σώμα του διαμελισμένο. Η βόμβα είχε εκραγεί στα χέρια του. Δεν υπάρχουν λόγια να περιγράψω την εικόνα του νεκρού υπασπιστή μου, που δεν αναγνωριζόταν, μια εικόνα που δεν θα ξεχάσω ποτέ όσο ζω. Χρειάστηκε να περάσει αρκετή ώρα για να βεβαιωθούμε ότι ο Γιώργος ήταν το μόνο τραγικό θύμα της έκρηξης, μιας έκρηξης που στόχο δεν είχε εκείνον, αλλά εμένα. Ένας άλλος άνθρωπος είχε σκοτωθεί στη θέση μου...».

Ο Μ. Χρυσόχοϊδης είχε απόλυτο δίκαιο πως εκείνον ήθελαν να βγάλουν από τη μέση, το αναφέρει άλλωστε και η προκήρυξη που τον κατονομάζει ως στόχο της επίθεσης: «Να αποσύρουμε έναν εκλεγμένο πολιτικό που φόρεσε τη στολή του σερίφη». Να τον βγάλουν από τη μέση ακριβώς επειδή πέτυχε εκεί που αποτύγχαναν από τη δεκαετία του '70 όλοι οι άλλοι.

Η Αντιτρομοκρατική

Το βιβλίο περιγράφει διεξοδικά την αναδιάρθρωση της Αντιτρομοκρατικής, τη βελτίωση των μεθόδων, των υποδομών και της επικοινωνιακής στρατηγικής της Αστυνομίας μετά τη δολοφονία της Βιργινίας Κωνσταντίνου, την εξέλιξη μετά τη δολοφονία του **Σόντερς**, τον πληροφοριοδότη με το όνομα «Χ» που δεν αποκαλύπτει, τις επιτυχημένες επιλογές των συνεργατών του. Καταρρίπτει, επίσης, την πεποίθηση πως η εξάρθρωση της «17N» οφειλόταν αποκλειστικά σε ένα τυχαίο γεγονός (την έκρηξη της βόμβας στα χέρια του **Σάββα Ξηρού** στις 29 Ιουνίου του 2002). Ενδείξεις για τον ρόλο του **Αλέξανδρου Γιωτόπουλου** στη «17N» υπήρχαν στην ομάδα Χρυσόχοϊδη ήδη ένα χρόνο νωρίτερα, μετά την καταγραφή των οπαδών της ένοπλης βίας ανάμεσα στους αντιφρονούντες, τα χρόνια της δικτατορίας στο Παρίσι: «Όσους μπορούσαμε τελικά να καταγράψουμε, αρχίσαμε να τους ψάχνουμε. Τι είχαν απογίνει μετά το τέλος της δικτατορίας, πού βρίσκονταν τώρα και τι απόψεις εξέφραζαν; Ήδη με τις πρώτες σιωπηλές έρευνες που έκανε η Αντιτρομοκρατική, μόνο δύο άτομα δεν μπορούσαμε να βρούμε τι απέγιναν και πού βρίσκονταν. Ο ένας από αυτούς εντοπίστηκε εντέλει στην Πολωνία να ζει μια ζωή που δεν ήγινε υποψίες. Ο δεύτερος ήταν ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος. Το εντυπωσιακό ήταν ότι, όσο και αν ψάξαμε, όσους και αν ρωτήσαμε διακριτικά, κανένας δεν ήξερε το παραμικρό για το τι είχε κάνει μετά το Παρίσι. Ήταν σαν να τον είχε καταπιεί η γη».

Την απάντηση, ωστόσο, στο ερώτημα γιατί τα κατάφερε ο Χρυσόχοϊδης, πέρα από τη δική του αναφορά στο αίμα, ίσως να τη δίνουν και οι πρώτες 130 σελίδες του βιβλίου, που αποτελούν μια γοητευτική και ζωντανή περιγραφή των παιδικών και νεανικών του χρόνων σε ένα χωριό στην Ημαθία, της αγροτικής ζωής και της επίμονης και σκληρής ζωής στα χωράφια, των πρώτων βημάτων στο πανεπιστήμιο και της πολιτικής του πορείας έως την υπόθεση Οτσαλάν. Περιγράφουν έναν άνθρωπο που είχε μάθει να δουλεύει πολύ σκληρά και να φέρνει αποτελέσματα και, εντέλει, αυτό ήταν μάλλον το κλειδί για την επιτυχία του: «Ήμουν ανέκαθεν πραγματιστής, καθώς είχα μάθει από παιδί στις δυσκολίες της επιβίωσης και στη σκληρή δουλειά ως τον μόνο τρόπο να έχεις αποτέλεσμα. Όταν χρειάζεται να δουλέψεις στο χωράφι, δεν έχεις μεγάλη ανοχή στις θεωρίες. Οργώνω σημαίνει ανεβαίνω πάνω στο τρακτέρ και δουλεύω μέρα και νύχτα για να γίνει η δουλειά. Μετά παίρνω μια φρέζα για να κάνω το χώμα πιο φιλό και μετά τη σπαρτική μηχανή για να σπείρω. Αυτά απαιτούν μόχθο και όχι λόγια του γραφείου. Το ίδιο μάθημα πίστευα ότι ίσχυε σε κάθε δουλειά που έκανα από τότε και βέβαια στην πολιτική». Τα αποτελέσματα τον επιβεβαιώνουν.